

Výrok

1. Nie je potrebné rozhodnúť o návrhu na zrušenie rozhodnutia Európskeho parlamentu P8_TA(2017)0056 z 2. marca 2017 o zbavení poslaneckej imunity pani Marion Anne Perrine Le Pen.
2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.
3. Pani Marion Anne Perrine Le Pen znáša vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložil Európsky parlament.

(¹) Ú. v. EÚ C 231, 17.7.2017.

Uznesenie Všeobecného súdu zo 14. decembra 2017 – Rogesa/Komisia

(Vec T-475/17) (¹)

(„Žaloba o neplatnosť — Prístup k dokumentom — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Nariadenie (ES) č. 1367/2006 — Dokumenty týkajúce sa zariadenia, ktoré vyrába zmes peliet a spekanej rudy — Implicitné zamietnutie prístupu — Explicitné rozhodnutie prijaté pred podaním žaloby — Návrh na zastavenie konania — Záujem na konaní — Zjavná neprípustnosť“)

(2018/C 052/44)

Jazyk konania: nemčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Nemecko) (v zastúpení: S. Altenschmidt a A. Sitzler, advokáti)

Žalovaná: Európska komisia (v zastúpení: H. Krämer, splnomocnený zástupca)

Predmet veci

Návrh na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie explicitného rozhodnutia Komisie z 20. júna 2017 a rozhodnutia z 11. júla 2017, ktorým zamietla prístup k dokumentu Ares (2017) 1684109 z 2. novembra 2009 a k dokumentu Ares (2017) 1685639 z 29. novembra 2009

Výrok

1. Žaloba sa zamieta ako zjavne neprípustná.
2. Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH a Európska komisia znášajú vlastné trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 318, 25.9.2017.

Žaloba podaná 22. novembra 2017 – Comprojecto-Projetos e Construções a i./ECB

(Vec T-768/17)

(2018/C 052/45)

Jazyk konania: portugálčina

Účastníci konania

Žalobcovia: Comprojecto-Projetos e Construções, L.^{da} (Lisabon, Portugalsko), Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo (Lisabon), Julião Maria Gomes de Azevedo (Lisabon), Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (Lisabon) (v zastúpení: M. A. Ribeiro, advokát)

Žalovaná: Európska centrálna banka

Návrhy

Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutia, konkrétne:

- (i) rozhodnutie žalovanej zdržať sa konania;
- (ii) rozhodnutie žalovanej nezačať konanie o sankciách;
- (iii) rozhodnutie guvernéra Banco de Portugal a ďalších „úradníkov“, ktorí rozhodovali o sťažnostiach a žiadostiach podaných od 26. júna 2013 do 22. apríla 2015.

— Z tých istých dôvodov navrhujú, aby Súdny dvor zaujal stanovisko, ktoré

- (i) žalobcom umožňuje domáhať sa zrušenia rozhodnutia súdov vydaných v súvislosti s ich návrhom na náhradu škody podaným proti BCP [Banco Comercial Português] a ďalším;
 - (ii) žalobcom umožňuje podať žalobu, ktorej predmetom je regresný nárok proti portugalskému štátu;
 - (iii) umožňuje posúdiť, či rozhodnutie členského štátu/prokuratúry/ÚGP [Úrad generálneho prokurátora] nevstúpiť do konania o žalobe ako vedľajšiemu účastníkovi bolo dôvodné;
 - (iv) umožňuje posúdiť, či rozhodnutie členského štátu/prokuratúry/ÚGP neoznámiť tento prípad OLAF-u bolo dôvodné.
- V prípade, že sa SDEÚ domnieva, že v súlade s článkami 268 a 340 ZFEÚ uzná návrhy žalobcov ako dôvodné, uložil ECB povinnosť zaplatiť sumu 45 828 257,80 eura, spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej lehote plynúcej až do skutočného zaplatenia, ako aj ďalšie náklady a náhrady škody, ktoré môžu po vykonaní niektorých úkonov vzniknúť,
- vzhľadom na ustanovenia článku 280 ZFEÚ a na to, že akty „Európskej centrálnej banky, ktoré ukladajú peňažný záväzok osobám iným než sú štáty, sú vykonateľné“ ako vyplýva z článku 299 ZFEÚ, Všeobecný súd musí uložiť žalovanej povinnosť požadovať, aby tieto sumy zaplatila BCP,
- vzhľadom na to, že národná centrálna banka je „správn[ym] orgán[om], ktorý je príslušný... dať podnet na začatie príslušného konania na súde“ v zmysle článku 11 ods. 1 písm. b) smernice 2005/29/ES, ako aj článku 81 ods. 1 a článku 83 ods. 1 smernice 2007/64/ES, ako aj článku 96 ods. 1 písm. b) – „Ďalšie sankcie“ – DL [zákonný dekrét] č. 317/2009, uložil zástupcovi žalovanej povinnosť požadovať, aby BCP „bezodkladne“ zaplatila vyššie uvedené sumy na účet žalobcov,
- uložil žalovanej:
- (i) povinnosť požadovať, aby si jej zástupca, t. j. národná centrálna banka, vyžiadal od BCP vyššie uvedené informácie a pre prípad, že ich táto úverová inštitúcia v súlade s článkom 13 ods. 2 organického zákona o Banco de Portugal nepredloží, uložil uvedenej inštitúcii povinnosť „bezodkladne“ uhradiť na účty žalobcov príslušné sumy;
 - (ii) vzhľadom na možnosť, že úverová inštitúcia bude musieť „bezodkladne“ vyplatiť žalobcov, povinnosť dodržať ustanovenia článku 41 ods. 2 písm. a), článku 47 ods. 2 a článku 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, t. j. podobne ako je to v prípade Banco de Portugal a prokuratúry/ÚGP, z hľadiska ustanovení článku 3 nariadenia č. 2532/98 o právomociach Európskej centrálnej banky v oblasti ukladania sankcií, uložil ECB povinnosť rozhodnúť „začať alebo nezačať postup spojený s porušením“, tak, že uloží BCP povinnosť konať tak, že táto úverová inštitúcia bude musieť rozhodnúť a nebude môcť ostať nečinná;

- napriek nedostatku príslušnosti Všeobecného súdu podľa článku 256 ods. 1 ZFEÚ a vzhľadom na to, že pokiaľ národná centrálna banka nepripustí, že „nesplnila povinnosť vyplývajúcu zo zmlúv, táto banka je povinná urobiť potrebné opatrenia, aby vyhověla rozsudku Súdneho dvora Európskej únie“, ako stanovuje článok 271 písm. d) ZFEÚ, predložil túto otázku Tribunal Supremo,
- napriek nedostatku príslušnosti Všeobecného súdu navrhol Tribunal Supremo v prípade, že SDEÚ uzná dôvodnosť žaloby žalobcov v súlade s článkom 264 ZFEÚ, zrušenie stanoviska národnej centrálnej banky, ktoré žalovaná prevzala a vzhľadom na ustanovenia článku 41 ods. 1 písm. c) Charty základných práv Európskej únie, článku 296 druhého odseku ZFEÚ a článku 11 ods. 3 písm. c) smernice 2005/29/ES uložil povinnosť predložiť odôvodnené rozhodnutie,
- uložil žalovanej povinnosť a navrhol SDEÚ, aby požiadali portugalský štát/prokuratúru/ÚGP o konanie vo veci tak, aby bolo rozhodnuté o skutkoch spáchaných BCP,
- uložil žalovanej povinnosť postúpiť vec OLAF-u,
- v súlade s článkom 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu uložil náhradu riadne vyčíslených nákladov vynaložených v konaní.

Dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojej žaloby žalobcovia uvádzajú nasledujúce žalobné dôvody.

1. Prvý dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia stanovenej v článku 41 ods. 2 písm. c) Charty základných práv Európskej únie, v článku 296 druhého odseku ZFEÚ a v článku 11 ods. 3 smernice 2005/29/ES ⁽¹⁾.
2. Bez ohľadu na „vlámanie“ sa do „bezpečnostnej schránky“, BCP vedela, alebo mala vedieť, že došlo k zneužitiu finančného systému s cieľom prania peňazí, takže táto úverová inštitúcia vedela, že išlo o daňový podvod alebo daňový únik, ktorý mohol viesť k strate príjmov rozpočtu Únie. Ide o „protiprávne konanie, ktoré poškodzuje alebo ohrozuje finančné záujmy Únie“, ktoré zakladajú „naliehavé dôvody všeobecného záujmu“, ktoré sú „legitímnym cieľom, ktorý môže odôvodniť obmedzenie voľného pohybu služieb“.
3. Bez ohľadu na spôsob, akým bolo ukradnutých viac ako 1 000 000 eur z „bezpečnostnej schránky“, došlo k poškodeniu „finančných záujmov Únie“, najmä príjmov, s ktorými počíta „rozpočet Európskej únie, a na ktoré sa vzťahujú rozpočty orgánov, inštitúcií a iných subjektov a rozpočty nimi spracované a kontrolované“ a ide teda o skutky zakladajúce „nezrovnalosť“, keďže ide o „porušenie právnych predpisov Spoločenstiev vyplývajúce z konania alebo opomenutia hospodárskeho subjektu, v dôsledku ktorého je alebo mohol byť poškodený všeobecný rozpočet Spoločenstiev alebo rozpočty, ktoré spravujú, a to buď znížením alebo stratou príjmov z vlastných zdrojov vybraných priamo v prospech Spoločenstiev, alebo neoprávnenou výdavovou položkou.
4. Keď má úverová inštitúcia, členský štát/národná centrálna banka, Európska centrálna banka alebo členský štát/prokuratúra/ÚGP vedomosť o protiprávných konaniach a praktikách tohto typu a tieto konania a tieto praktiky povoľuje a neodsudzuje ich, podporujú tým porušovanie ustanovení článku 310 ods. 5 a 6 ZFEÚ a článku 325 ods. 1, 2 a 3 ZFEÚ a zároveň umožňujú konania predstavujúce „nezrovnalosť“ z dôvodu porušenia ustanovení článku 1 ods. 2 nariadenia č. 2988/95 ⁽²⁾.
5. Akt, ktorým žalovaná nevyhovela žiadosti, aby konala, viedol okrem iného k tomu, že:
 - (i) táto vec nebola oznámená OLAF-u,
 - (ii) proti úverovej inštitúcii BCP nebolo začaté konanie „o sankciách“,
 - (iii) dochádza k prieťahom v konaniach pred občianskymi súdmi, ktorými už od 1. januára 2010 rozhodujú o žalobe proti BCP a ďalším o náhradu škody,
 - (iv) jej zástupca, Banco de Portugal, nebol neodvratiteľne odsúdený v rámci správneho konania začatého 27. októbra 2015 a v súčasnosti prebiehajúcim pred Tribunal Administrativo e Fiscal de Sintra (Správny a daňový súd v Sintre, Portugalsko), ktorý v tejto veci doteraz nerozhodol.

6. Porušenie povinnej neustranosti, zneužitie právomoci a porušenie podstatných formálnych náležitostí zo strany zástupcu žalovanej, t. j. Banco de Portugal.

- (¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v EÚ L 149, s. 22).
- (²) Nariadenie rady (ES, Euratom) č. 2988/95 z 18. decembra 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 312, s. 1; Mim. vyd. 01/001, s. 340).

Žaloba podaná 29. novembra 2017 – US/ECB

(Vec T-780/17)

(2018/C 052/46)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Žalobca: US (v zastúpení: L. Levi a A. Blot, avocats)

Žalovaná: Európska centrálna banka

Návrhy

Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— vyhlásil túto žalobu za prípustnou a dôvodnú,

a v dôsledku toho:

- zrušil hodnotiacu správu z roku 2016 (vzťahujúcu sa na obdobie od 1. septembra 2015 do 1. septembra 2016), doručení žalobcovi 30. novembra 2016 a rozhodnutie z 15. decembra 2016 týkajúce sa Annual Salary and Bonus Review (ročné preskúmanie plátov a prémie) za rok 2016, doručené žalobcovi 9. januára 2017,
- zrušil rozhodnutie ECB z 3. mája 2017, ktorým boli zamietnuté návrhy na správne preskúmanie, ktoré podal žalobca 15. februára 2017 a 9. marca 2017,
- zrušil rozhodnutie ECB z 12. septembra 2017, doručené žalobcovi 19. septembra 2017, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobcu podaná 7. júla 2017,
- priznal náhradu škody za vzniknutú ujmu,
- zaviazal žalovanú na náhradu všetkých trov konania.

Dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojej žaloby žalobca uvádza štyri žalobné dôvody, pokiaľ ide o návrh na zrušenie hodnotiacej správy za rok 2016:

1. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia, keďže hodnotiaca správa žalobcu obsahovala len všeobecnú a opakujúcu sa kritiku.
2. Druhý žalobný dôvod je založený na zjavne nesprávnom posúdení, ktoré postihuje spornú hodnotiacu správu.
3. Tretí žalobný dôvod je založený na zneužití právomoci, na obťažovaní, ktoré utrpel žalobca, na porušení povinnosti konať s náležitou starostlivosťou a zásady riadnej správy vecí verejných.
4. Štvrtý žalobný dôvod je založený na procesnej vade, ktorej sa dopustila žalovaná pri vyhotovení spornej hodnotiacej správy.